

DIES D'ESPERANÇA

El començament del mes de novembre, amb la solemnitat de Tots Sants i la commemoració dels fidels difunts, està marcat pel record dels nostres germans que han acabat la seua peregrinació per este món. Encara que els cristians hem de pregar perquè tots se salven, espontàniament recordem amb especial afecte a aquelles persones que han passat per la nostra vida, que ens han estimat, i de les quals Déu s'ha servit per a mostrar-nos el seu amor de Pare i revelar-nos la nostra condició de fills seus: els pares, familiars, amics, sacerdots que han sigut importants en les nostres vides, creients el testimoniatge de les quals ha sigut un exemple per a la nostra fe... Sens dubte portem a la nostra memòria el que cadascuna d'estes persones ha significat per a la nostra vida.

Per a ajudar-los a viure cristianament estos dies els recordaré dos moments de la seua vida que Sant Agustí ens conta en les seues Confessions. En el llibre V, capítol XIII, el sant bisbe de Hipona narra la seua arribada a Milà quan encara no era cristià i la primera visita que va fer al bisbe Ambròs, qui el va rebre paternalment. «Jo (diu Agustí) vaig començar a estimar-lo; al principi no certament com a doctor de la veritat..., sinó com a un home afable amb mi». No obstant això, mirant la història de la seua vida i havent arribat a la fe, el record del gran bisbe de Milà adquireix una nova dimensió: es dirigeix a Déu amb unes paraules que revelen una profunda gratitud: «A ell era jo conduït per tu sense saber-ho, per a ser per ell conduït a tu».

El record dels difunts que estos dies vivim d'una manera més intensa, hauria de caracteritzar-se per esta gratitud nascuda de la fe. Mai ha d'esborrar-se en el nostre cor l'afecte cap a ells pel seu amor cap a nosaltres. Però, sobretot, hauria de ser un record ple d'agraïment a Déu, perquè al llarg de la nostra vida, Déu se servix de les persones que va posant en el nostre camí per a portar-nos a Ell.

El segon episodi el trobem en el llibre IX, capítol XI: quan, de retorn a la Pàtria, estan esperant en el port d'Òstia per a poder embarcar, la seua mare emmalaltix greument i, sentint que s'acosta l'hora de la mort, els diu a ell i al seu germà: «enterreu ací a la vostra mare». Agustí ens descriu la seua reacció i la del seu germà: «Jo callava i frenava el plor, mes el meu germà va dir no sé quines paraules, amb les quals semblava desitjar-li com a cosa més feliç morir en la pàtria i no en terres llunyanes». La resposta de santa Mònica ens mostra el cor d'una dona creient: «enterreu este cos en qualsevol part, ni vos preocupe més la seua cura; solament vos pregue que vos recordeu de mi davant l'altar del Senyor en qualsevol lloc que on estareu».

El record dels nostres germans difunts ha de ser un record creient i, per tant, orant. No consistix només en el fet que nosaltres els portem a la nostra memòria, sinó en què demanem a Déu que es recorde d'ells per a portar-los al goig de la seua presència.

Amb la meua benedicció i afecte.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***